

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.443 van 19 november 2003
in de zaak A.90.846/XIV-5522.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op XXX en van beweerde XXX nationaliteit, op 10 april 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 januari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 maart 2000;

Gelet op het arrest nr. 102.464 van 10 januari 2002 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 1 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 29 oktober 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. LAMOOT die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 27 september 1999 en verklaart zich vluchteling op dezelfde dag.

1.2. Op 26 januari 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 27 maart 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 29 februari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de A. taal machtig is.

Volgens haar verklaringen zou betrokkene, een etnische A. uit K. (XXX), meerbepaald uit S. (gemeente M.), zijn. Begin maart 1999 zou betrokkene door het S. leger verjaagd zijn uit haar dorp. Vervolgens zou ze, samen met haar echtgenoot en haar kinderen, naar P. gevlucht zijn, waar ze ongeveer twee weken zou hebben verbleven. Vervolgens zou betrokkene ook daar verjaagd zijn door de S. politie. Hierbij zou zij gescheiden zijn van haar echtgenoot, waarvan ze vervolgens niets meer zou hebben vernomen. Vervolgens zou betrokkene, samen met haar kinderen, via A. naar België gevlucht zijn, waar ze op 27 september 1999 asiel aanvraagde.

Opgemerkt dient te worden dat betrokkene, die niet in het bezit is van enig identiteitsdocument, geenszins aannemelijk gemaakt heeft effectief afkomstig te zijn uit K. Zo kan betrokkene geen correcte informatie geven over de topografie van K. in het algemeen en de plaats waar zij geboren en getogen is in het bijzonder. Zo herkende zij C., K., L., K., V., V. en P. niet, terwijl dit buurdorpen van S. zijn. Het dorp V., ook een naburig dorp, zou betrokkene wel kennen, maar ze kon het niet situeren. Voorts situeert ze M. op 35 kilometer van haar dorp, terwijl het in werkelijkheid op slechts vier kilometer van haar dorp ligt. Betrokkene weigert ook pertinent om S-K. te spreken. Wanneer gevraagd werd naar de

betekenis van courant gebruikte S. woorden voor politiepost, ziekenhuis en straat kende zij de correcte betekenis hiervan niet. Voorts kent zij ook de naam van de K. openbare busmaatschappij en de officiële naam van het XXX leger niet. Ze kan ook geen enkele humanitaire organisatie in K. opnoemen, waarvan er nochtans één mee aan de basis lag van de A. parallelle maatschappij in K. Daarnaast stelde zij dat de recente escalatie van het etnische conflict in K. begon op 25 maart 1999 in D., terwijl het algemeen bekend is dat dit conflict in maart 1998 in de regio D. begonnen is. In verband met het voorgaande stelt betrokkene ook dat J. en zijn familie in 1999 vermoord werden, terwijl het een algemeen bekend feit is in K. dat de familie J. reeds begin maart 1998, bij het escaleren van het etnische conflict in K., vermoord werd.

Tenslotte dient er ook nog te worden gewezen op een aantal tegenstrijdigheden in betrokkenes opeenvolgende verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij immers op 27 maart 1999 uit haar dorp te zijn verdreven, waarbij zij haar echtgenoot uit het oog zou zijn verloren. Ze zou nadien samen met de kinderen in de bergen rond D. hebben (zijn) ondergedoken. Op het Commissariaat-generaal echter verklaarde ze dat ze reeds begin maart 1999, samen met haar echtgenoot uit S. zou zijn gevlucht, waarna ze samen ongeveer twee weken in het huis van haar schoonfamilie in D., meerbepaald in P., zouden hebben verbleven. Haar echtgenoot zou ze pas bij haar vlucht uit D. uit het oog zijn verloren. Ook verklaarde zij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze op 26 april 1999 naar A. was vertrokken, waar ze tot augustus 1999 zou hebben verbleven. Terwijl ze in de schriftelijke vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaarde reeds op 25 maart 1999 naar A. te zijn vertrokken. In haar verzoekschrift stelde betrokkene dan weer dat ze tot september 1999 in A. heeft verbleven.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan betrokkenes beweerde afkomst en vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 26 januari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

2. Over de gegronddheid van de zaak.

2.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

“schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat door te stellen dat verzoeksters asielaanvraag bedrieglijk is omdat verzoekster ondermeer geen voldoende kennis heeft over K., verweerder de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat verzoekster opmerkt, gezien de twijfel omtrent haar nationaliteit en identiteit, (dat) enkel een taalkundig en/of een uitgebreid deskundig wetenschappelijk onderzoek een onomkeerbaar uitsluitsel kan geven omtrent haar identiteit.

Dat van een gespecialiseerde administratie zoals het Commissariaat-generaal mag verwacht worden dat zij zorgvuldiger en met meer wetenschappelijke precisie haar beslissing motiveert.

Dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, wanneer deze stelt dat aan verzoeksters K. afkomst geen geloof kan gehecht worden.”;

Overwegende dat verzoekster niet in het bezit is van enig identiteits- of reisdocument; dat de Commissaris-generaal de asielaanvraag derhalve dient te onderzoeken aan de hand van de door de kandidaat-vluchteling afgelegde verklaringen; dat hij heeft vastgesteld dat verzoekster geen correcte informatie kan geven over de topografie van K. in het algemeen en over de streek waar zij volgens haar verklaringen geboren en getogen zou zijn in het bijzonder; dat zij evenmin aan de hand van andere gegevens aannemelijk maakt werkelijk uit K. afkomstig te zijn; dat zij pertinent weigert om S.-K. te praten, dat zij de betekenis niet kent van een aantal courant gebruikte S. woorden voor politiepost, ziekenhuis en straat en dat zij evenmin de naam kent van de K. openbare busmaatschappij en de officiële naam van het XXX leger; dat haar kennis omtrent de escalatie van het conflict in K. eveneens nihil is; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarenboven nog een aantal tegenstrijdigheden in het relaas van verzoekster opsomt; dat verzoekster deze vaststellingen in haar verzoekschrift en haar memorie van wederantwoord niet betwist, laat staan ontkent; dat op basis van de gegevens vervat in de bestreden beslissing, de Commissaris-generaal in redelijkheid kon besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit K.; dat deze gegevens vatbaar zijn voor directe, eenvoudige constatacie door de overheid; dat er derhalve geen reden is tot een bijkomend taalkundig en/of deskundig wetenschappelijk onderzoek, daargelaten de vraag of de Raad van State in het kader van zijn wettigheidscontrole een dergelijk onderzoek zou kunnen bevelen; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

“schending van het artikel 1, A(2) en artikel 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

Dat verzoekster van A. origine is en afkomstig is uit K.

Dat verzoekster in haar land door de S. autoriteiten wegens haar A. origine geïsoleerd en vervolgd werd. Dat zij door voormelde autoriteiten haar land werd uitgedreven.

Dat sinds maart 1999 in K. de grootste humanitaire catastrofe plaatsvond sinds WO II. Dat de XXX autoriteiten in K. een grootschalige etnische zuivering doorvoerden. Dat elke etnische A., indien niet vermoord, het land werd uitgedreven.

Dat in juni 1999 een “vrede” werd bewerkstelligd in K. Dat de S. troepen K. hebben verlaten en een internationale vredesmacht onder leiding van de NAVO de vrede en orde er zal trachten in stand te houden.

Dat dient vastgesteld te worden dat de regio in geen geval als politiek stabiel kan beschouwd worden, daar in eerste instantie President M., die verantwoordelijk wordt gesteld voor de massamoorden in K., nog steeds in de Federale XXX Republiek aan de macht is en blijft.

Dat een nieuwe inval van S. troepen in K. niet uitgesloten is (cfr. artikel uit “De Morgen” dd. 24.02.2000 “Navo bezorgd over S. troepenopbouw nabij K.”, stuk 2).

Dat (des)ondanks de aanwezigheid van een internationale troepenmacht het etnisch geweld in K. opnieuw opblaait (cfr. artikel uit “De Morgen” dd. 14.02.2000 “Etnisch geweld laait weer op in M.” stuk 2).

Dat uit het rapport van Amnesty International “Federal Republic of XXX (K.). Update from the field”, d.d. januari 2000 blijkt dat de toestand in K. momenteel verre van optimaal te noemen is (cfr. stuk 3).

Het rapport stelt in K. een “Disturbing increase in human rights abuses” (p. 1) vast, verder “there is been little progress towards the full deployment of an international civilian police

force in K.” (p. 2) en “there has been a marked increase in criminality in K. and the administration has been unable to establish a functioning judicial system” (p. 4).

Dat verzoekster, gezien de onzekere politieke situatie en gezien de bloedige uitroeiingsoorlog waarvan zij getuige was, angst heeft en vreest bij een terugkeer naar haar land opnieuw wegens haar origine het slachtoffer te worden van repressie vanwege het in de Federale XXX Republiek aan de macht blijvende regime van President M.

Dat derhalve aan verzoekster het vluchtelingenstatuut moet toegekend worden.”;

Overwegende dat de bestreden beslissing duidelijk de redenen aangeeft op grond waarvan tot de bedrieglijkheid van verzoeksters asielaanvraag werd beslist; dat de Commissaris-generaal geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van een schending van de Conventie van Genève, dit onder meer omdat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij effectief afkomstig is uit K.; dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zij gemotiveerd wordt door omstandige overwegingen; dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken, laat staan weerlegd door verzoekster;

Overwegende dat de verwijzingen door verzoekster naar artikelen, verschenen in de Belgische pers, niet dienstig kunnen worden aangevoerd, omdat verzoekster ze niet betreft op haar eigen situatie en omdat zij niet meer actueel zijn; dat immers uit het asielrelaas van verzoekster niet blijkt dat er aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, vermits zij niet aantoonbaar daadwerkelijk uit K. afkomstig te zijn; dat bovendien het tweede middel berust op feiten en gebeurtenissen die op dit ogenblik volledig voorbijgestreefd zijn;

Overwegende dat verzoekster in het tweede middel noch in haar memorie van wederantwoord aantoonbaar waarom de Commissaris-generaal niet in redelijkheid kon besluiten tot de bedrieglijkheid van haar asielaanvraag; dat het tweede middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien november tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.